

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **P. T. T.**, zast. Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem AK Praha 2, Ječná 7/548, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAMP, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2011, čj. OAM-19/ZA-ZA06-ZA14-2011 **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 7. 4. 2011, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Namítala, že rozhodnutí bylo vydáno úřední osobou, která je vyloučena z projednávání a rozhodování věci ve smyslu ust. § 14 správního řádu, a to s ohledem na svůj poměr k jejímu právnímu zástupci, dále pak namítala, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné ohledně svých tvrzení, že

žalobkyně nesplňuje kriteria § 14a) odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tedy, že její vycestování není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a to např. s čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod nebo s Úmluvou o právech dítěte. K námitce prvé uvedla, že dne 13. 1. 2011 vznesla námitku podjatosti, a to s ohledem na poměr ředitele odboru azylové a migrační politiky žalovaného, pana T. H. k jejímu právnímu zástupci. O této námitce rozhodl žalovaný dne 25. 1. 2011 tak, že T. H. není vyloučen, proti tomuto usnesení pak podala žalobkyně dne 12. 2. 2011 rozklad, o němž nebylo dosud rozhodnuto, ač se tak mělo stát ve lhůtě 60 (90) dní.

Protože se dosud správní orgán nevypořádal s argumenty, uvedenými v cit. rozkladu, je tak rozhodnutí zatíženo vadou a je nepřezkoumatelné. Pokud není soud takového názoru, navrhuje se provedení důkazů k prokázání tvrzení žalobkyně, a to návrhy důkazů, obsažené v textu rozkladu ze dne 12. 2. 2011 – výslech pana T. H. a vybraných pracovníků tzv. nevládních organizací zabývajících se právy cizinců jakožto dalších vybraných osob zabývajících se touto tematikou a textem Zprávy o situaci v oblasti migrace za rok 2009 (dostupné na stránkách žalovaného <http://www.mvcr.cz/azyl-migrace-a-integrace.aspx>), zejména na str. 92 až 162. V dalším pak žalobkyně uvedla, že žalovaný na str. 6 svého rozhodnutí uzavřel, že nic nebrání ostatním členům rodiny, aby ji následovali do Vietnamu, pro takový závěr však nepřináší žádné důvody, zejména ve vztahu k manželovi žalobkyně, který žije v ČR již od r. 1983, tj. 28 let, přičemž od r. 2002 má trvalý pobyt. Rozhodnutí nijak nevysvětluje, z čeho usuzuje, že manžel žalobkyně by se mohl po tak dlouhé době bez dalšího vrátit do Vietnamu a že stupeň integrace v ČR a možnost zpětné integrace ve Vietnamu by toto umožňovaly. Manžel žalobkyně nebyl nijak vyslechnut, přesto, že dne 13. 1. 2011 ve svém podání uvedla, že při posuzování tohoto zásahu je nutné vzít v potaz skutečnost, že po jejím manželovi s ohledem na všechny okolnosti není přiměřené požadovat, aby s ní odcestoval do Vietnamu. Napadené rozhodnutí se přitom vůbec nezabývalo tím, zda vycestování celé rodiny žalobkyně do Vietnamu nepředstavuje porušení práv, které jejímu synovi vyplývají z Úmluvy o právech dítěte. Dle čl. 3 této Úmluvy musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, napadené rozhodnutí se jej jistě bezprostředně dotýká, neboť z něho vyplývá, že byl mělo vycestovat do Vietnamu. Žalobkyně se tak domnívá, že není v souladu se zákonem, aby se napadené rozhodnutí s otázkou nejlepšího zájmu T. T. vypořádalo pouze konstatací, že jim nic nebrání ve společném návratu a realizaci jejich společného rodinného života ve vlasti. Rozhodnutí se mělo věnovat zejména zdravotním dopadům přestěhování do subtropického Vietnamu na syna žalobkyně (čl. 24 Úmluvy o právech dítěte) a perspektivně i dalším otázkám jako je vzdělání, možnost realizace lidských práv a celkového rozvoje osobnosti dítěte. Rozhodnutí se tímto nezabývá, je zde vada, způsobující jeho nepřezkoumatelnost. Žalobkyně v podání žaloby v listinné podobě, soudu doručené dne 17. 5. 2011 ještě uvedla, že osobou zúčastněnou na řízení dle § 34 s.ř.s. by měl být její manžel T. T. T., nar. X a syn T. T., nar. X, oba státní příslušníci Vietnamské socialistické republiky i když jí je známo, že dle soudní praxe za účastníky řízení pravděpodobně považováni nebudou.

Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření ze dne 5. 8. 2011 uvedl, že popírá oprávněnost žaloby, je přesvědčen, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Ve věci žalobkyně se jedná o šestou žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, k odůvodnění jejího podání žalobkyně uvedla, že nově uzavřela manželství s občanem Vietnamu a narodil se jí syn, též státní příslušník Vietnamu. Žalovaný uvedl k první námitce žaloby, že tuto považuje za nedůvodnou, o námitce podjatosti ředitele OAMP PhDr. T. H. bylo rozhodnuto prvním náměstkem ministra vnitra pro vnitřní bezpečnost jako služebně nadřízenou úřední osobou tak, že není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení o udělení mezinárodní ochrany, podání rozkladu pak nemá, s ohledem na ust. § 76 odst. 5 správního řádu, odkladný účinek a toto usnesení je tudíž dle § 74 odst. 1 správního řádu předběžně vykonatelné. Žalobou napadené rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 7. 4. 2011 obsahuje veškeré zákonné náležitosti a v souladu s ust. § 69 odst. 1 téhož je taktéž podepsáno ředitelem odboru (odpovědného podle vnitřních předpisů za plnění úkolů státní správy ve věcech azylu) jako oprávněnou úřední osobou s uvedením jména, příjmení, funkce a podpisu. S ohledem na tyto skutečnosti má žalovaný za to, že ve věci nelze důvodně namítat vadnost napadeného rozhodnutí z důvodu jeho vydání vyloučenou úřední osobou. Návrhy důkazních prostředků k prokazování tvrzené podjatosti ředitele odboru k právnímu zástupci žalobkyně jsou ve věci soudního přezkumu rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany napadeného žalobou podle názoru žalovaného nadbytečné, neboť se otázky naplnění zákonných podmínek podle zákona o azylu v případě žalobkyně nijak nedotýkají. Žalovaný dále reagoval na další žalobní námitku s tím, že k tomuto problému se dostatečně vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí, kde neshledal možné porušení mezinárodních závazků České republiky. Ze samotné skutečnosti uzavření manželství (s občanem Vietnamu) či narození syna (občana Vietnamu) na území České republiky (oba s povoleným trvalým pobytem) neplyne ještě povinnost České republiky udělit žalobkyni mezinárodní ochranu, a to ani vzhledem k namítanému ustanovení zákona o azylu. Český právní řád obsahuje příslušné právní instituty, jichž mohou cizinci využít v případě zájmu pobývat společně na zdejšími území, a to v zákoně o pobytu cizinců. K námitce stupně integrace manžela žalobkyně pak správní orgán připomíná, že ani manželství se státním příslušníkem České republiky není důvodem pro udělení doplňkové ochrany (zde odkaz na rozhodnutí NSS ze dne 21. 5. 2010, čj. 6 Azs 5/2010-61), z něhož plyne, že tím, že stěžovateli nebyla udělena doplňková ochrana, nebylo porušeno jeho právo na respektování soukromého a rodinného života, neboť stěžovateli nic nebrání v tom, aby toto své právo realizoval ve své vlasti. V případě, že stěžovatel hodlá realizovat své právo na rodinný život na území České republiky, nezbavuje jej to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v České republice, přičemž i v případě, že nejsou splněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnost legalizace pobytu na území České republiky. Napadené rozhodnutí je přitom o tom, zda daná osoba potřebuje ze zákonem přísně stanovených důvodů ochranu jiného státu, než je země jeho státní příslušnosti, v případě žalobkyně bylo jednoznačně shledáno, že se v takové situaci nenalézá. Taktéž její rodinný život není vázán výlučně na území České republiky a pokud žalovaný konstatoval v rozhodnutí, že nic objektivně nebrání v realizaci rodinného života žalobkyně ve společné vlasti, je tento závěr adekvátní k okolnostem případu.

Pokud si dotčené osoby přejí žít společně v jiné zemi, než je země jejich společné státní příslušnosti, je na nich, aby si svůj pobyt v takové zemi upravily v souladu s obecnými požadavky dané země na pobyt cizinců. V selhání cizince při využití institutů, které právní řád země poskytuje cizincům k pobytu na svém území nelze spatřovat porušení mezinárodních závazků tohoto státu. Žalovaný pak poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 19. 5. 2011, čj. 6 Azs 8/2011-60, ve kterém kasační soud závěrem konstatoval, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území ČR, a to z přesně vymezených důvodů, v ostatním je nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a azylovým řízením nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud se v dalších rozsudcích (čj. 1 Azs 5/2011-36 ze dne 28. 4. 2011, 5 Azs 46/2008-71 ze dne 28. 11. 2008 a čj. 9 Azs 5/2009-65 ze dne 11. 6. 2009) vyjádřil v tom smyslu, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost jeho vycestování.... Ovšem i kdyby v daném případě vůbec bylo možno hovořit o naplnění pojmu rodinného resp. soukromého života, správní orgán považuje za nutné zdůraznit, že ust. čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mj. i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy. NSS se v ohledu stěžovatele ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí žalovaného, aprobovaného krajským soudem, podle něhož s ohledem na stupeň integrace dotčených cizinců v ČR, na možnost jejich návratu do země původu a na další relevantní okolnosti nelze dovodit, že by zrovna Česká republika byla jedinou zemí, v níž by mohli společně naplňovat svůj soukromý, potažmo rodinný život. K námitce, že napadené rozhodnutí neřešilo přestěhování do Vietnamu a jeho zdravotní dopad na syna žalobkyně nelze žalovanému vyčítat, neboť žalobkyně v průběhu řízení žádné konkrétní skutečnosti v tomto směru netvrdila. Žalovaný správní orgán posoudil veškeré skutečnosti, které mu žalobkyně sdělila a mezinárodní ochranu jí neudělil, její vycestování není ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR, neboť rodinný a soukromý život žalobkyně není nutně a jedině vázán na zdejší území, nedoložila žádné objektivní překážky, které by svědčily pro skutečnou nemožnost realizace rodinného života jejího a jejích rodinných příslušníků v zemi jejich společné státní příslušnosti a nutnost udělit jí z takového důvodu mezinárodní ochranu na území České republiky.

V replice žalobkyně, doručené soudu dne 2. 9. 2011, pak tato namítá, že podjatost ředitele H. musí soud posoudit jako předběžnou otázku v soudním řízení. V dalším pak je přesvědčena, že výše cit. argumentace žalovaného rozhodnutí NSS, dávají za pravdu spíše jí, neboť např. stupeň integrace hraje zásadní roli při posuzování otázky, zda již samotné vycestování nepředstavuje zásah do soukromého a rodinného života cizinců. V uváděném rozhodnutí se jednalo o mongolského státního občana, který přišel do ČR v r. 2008 a zde žije s přítelkyní a

jejím synem. Žalobkyně zde však žije s manželem a vlastním novorozeným synem, oba mají trvalý pobyt, manžel zde nežije několik let, ale několik desítek let, její případ je tedy zásadně odlišný. Právě stupeň této integrace vykazuje důvod, pro který by se měl tímto problémem žalovaný zabývat. Nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně je v daném momentu spatřován ve vysoké integraci jejího manžela a nízkém věku jejího syna. Správní orgán měl postupovat dle § 3 správního řádu ex officio, když měl vážit, zda neudělení mezinárodní ochrany a logické vycestování jak matky, tak dítěte kojence není v rozporu s Úmluvou o právech dítěte.

Dne 16. 1. 2012 bylo soudu doručeno pravomocné rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu, tento byl s odkazem na ust. § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu zamítnut. Rozhodnutí nese datum 11. 11. 2011 a nabylo právní moci dnem 23. 11. 2011.

Při jednání soudu dne 26. 3. 2012 odkázal zástupce žalobkyně na písemné vyhotovení žaloby, repliky, i skutečnosti vyřízení námítky podjatosti ředitele odboru jako předběžné otázky, neboť samostatnou žalobu proti takovéto věci nelze podat. Žalobkyně pak uvedla, že jediným jejím důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že jejímu synovi jsou dva roky a ona chce zůstat zde spolu s ním a rodinou. Zástupce pak k dotazu soudu, zda neuvažovala o tom, řešit problém podáním žádosti o povolení k pobytu na zdejší území prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců uvedl, že by musela za tím účelem vycestovat do země původu, odkazuje na ust. § 42a). Žalobkyně nemá jinou možnost, jak legalizovat svůj pobyt zde, leda že by se její manžel stal občanem ČR, jinak by musela vycestovat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné z pohledu, že v něm zcela chybí úvaha ve věci nezletilého syna a též manžela žalobkyně, s jejími rodinnými důvody se žalovaný nevypořádal. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení, na náhradě nákladů řízení účtoval náklady právního zastoupení – 4 úkony, s tím, že jejich specifikaci případně doručí v týdenní lhůtě soudu písemně. Dne 28. 3. 2012 soud obdržel vyčíslení nákladů řízení, spočívající v cestě žalobkyně vlakem z Prahy do Hradce Králové a zpět ve výši 279,- Kč.

Pověřený pracovník žalovaného soudu předložil výpis z evidence osob žádajících o dlouhodobý pobyt na zdejší území, z tohoto přehledu vyplývá, že žalobkyně takovou žádost podala a její věc se aktuálně nachází ve stadiu odvolání u příslušné komise. Žalobkyně sdělila, že tuto žádost jí vyřizoval advokát Sedlák, ale posléze již s ním neměla kontakt a proto podala žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný má za to, že podjatost ředitele odboru byla jednoznačně vyloučena, žalobkyně sama nyní potvrzuje důvody podání žádosti o azyl, jejím jediným důvodem je legalizace zdejšího pobytu. K tomuto však zákon o azylu neslouží, má vést k ochraně osob před pronásledováním z taxativně uvedených důvodů tohoto zákona. K důvodům, uvedeným žalobkyní, slouží zákon o pobytu cizinců. Žalovaný nesouhlasí s tím, že se rodinným životem žalobkyně nezabýval, odkazuje plně na str. 6 svého rozhodnutí, naopak, zabýval se jím podrobně, avšak na základě konstantní judikatury NSS nemůže takový důvod primárně chránit zákon o mezinárodní ochraně. Odkazuje na ust. § 119a) odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v dané věci není řešeno vyhoštění

žalobkyně. Manžel a syn žalobkyně nejsou účastníky řízení, jejich situaci není možné řešit. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení nežádá.

Ze správního spisu plyne, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 17. 1. 2011, uvedla, že je narozena 5. 11. 1974, státní občankou Vietnamské soc. republiky, téže příslušnosti, je vdaná, její rodiče zemřeli, pět sourozenců žije v Thajsku. Její manžel T. T. T. má v České republice trvalý pobyt. Do ledna 2003 žila ve Vietnamu, je bez vyznání, nikdy nebyla politicky organizována, má základní vzdělání a pracovala 5 roků jako rolnice. Z vlasti odjela, žila tam sama a chtěla najít lepší život. Odcestovala letecky do Ruska a odtud automobilem do České republiky. O mezinárodní ochranu žádá, neboť má manžela a dítě a chce s nimi sloučit rodinu. Podala dříve již 5 žádostí o azyl, v současné době z důvodů nerozdělení rodiny. Soud konstatoval, že ve správním spise se nachází k tvrzení žalobkyně rodný list dítěte T. T., nar. X v Rychnově nad Kněžnou matce – žalobkyni a jejímu manželovi. Dále je přítomen oddací list manželů, vystavený Vietnamským zastupitelským úřadem, s datem uzavření sňatku dne 16. 11. 2009. Pohovor byl s žalobkyní proveden dne 27. 1. 2011, kdy uvedla, že cesta z Ruska trvala asi 2 měsíce, do České republiky přicestovala v únoru 2003, poté požádala o mezinárodní ochranu. Měla české vízum za účelem podnikání, ale doklady jí převaděči vzali, při příjezdu již žádné neměla. Doma jí zemřel otec, měla těžkou práci v zemědělství, chtěla najít lepší život. Vše jí vyřizovali za poplatek soukromé osoby, cestovalo asi 5 osob. Letěli z Hanoje do Moskvy, kde na ně čekal převaděč, odvezl je na ubytovnu, asi dva dny odpočívala a pak cestovali autem. V Polsku se rozdělili, ostatní směřovali do Německa a ji převedl nějaký Slovák na Slovensko a odtud do Čech na nějaké nádraží, popsali jí cestu do azylového tábora. Se státními orgány vlasti neměla žádné problémy. Po sňatku s manželem se jim narodil syn, proto si podala tuto žádost. Manžel má stánek na tržnici ve Vamberku, tam si našli i byt. Manžel zde pobývá asi 30 let, pracoval tu jako dělník již za socialismu, má tu trvalý pobyt. Je to její druhý manžel, byla rozvedená, její manžel též, v prvním manželství neměl děti. K dotazu správního orgánu pak žalobkyně uvedla, že jediné obavy má z toho, že by musela opustit manžela a dítě. Manžel se do Vietnamu vrátit nechce, má zde svoje zázemí a podnikání. Její právní zástupce se vyjádřil tak, že žalobkyně byla zřejmě po příjezdu mylně informována, pokud by jí byl vydán duplikát víza, k azylové proceduře nemuselo dojít. Součástí spisu je i rozhodnutí MV ČR ze dne 25. 1. 2011 o tom, že Dr. H. není vyloučenou osobou v dané věci a dále pak vyjádření MÚ v Rychnově nad Kněžnou o bydlišti rodiny, z provedené kontroly dne 16. 2. 2011.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud po přezkoumání a projednání věci konstatuje k jednotlivým námitkám žalobkyně následující skutečnosti :

- **k námitce vyřešení podjatosti** ředitele OAMP Ministerstva vnitra ČR PhDr. T. H. v této věci s ohledem na jeho vztah k právnímu zástupci žalobkyně formou předběžné otázky soud uvádí, že o řešení této otázky měl k dispozici první zprávu v žalobě, kde bylo uvedeno, že žalovaný rozhodl o této námitce dne 25. 1. 2011 tak, že Dr. H. není vyloučen. Žalobkyně dále uvádí, že podala rozklad dne 12. 2. 2011, o němž nebylo v době podání žaloby ještě rozhodnuto. V žalobě pak je uvedeno, že rozhodnutí vydala úřední osoba, která je vyloučena z projednávání a rozhodování věci ve smyslu § 14 správního řádu. V tomto ustanovení upravuje správní řád, tedy zákon č. 500/2004 Sb. ve svém odst. 1 – 3 situaci následovně – každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení. Úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu. V tomto směru byla vznesena cit. námitka dne 13. 1. 2011, dne 25. 1. 2011 o ní usnesením rozhodl první náměstek ministra vnitra pro vnitřní bezpečnost, tedy osoba, kterou má na mysli ust. § 14 odst. 2 správního řádu. Napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 7. 4. 2011, v době, kdy byl podán rozklad žalobkyně proti usnesení výše cit., o rozkladu v té době ještě nebylo rozhodnuto. Institut rozkladu pak upravuje správní řád v ust. § 152, kde je uvedeno mj., že proti rozhodnutí, které vydal v I. stupni ústřední správní úřad, lze podat rozklad, o němž rozhoduje ministr. Námitka podjatosti úřední osoby je takovým rozhodnutím. Soud vyřizuje věci, které napadly, pokud možno v pořadí, v němž napadly a učinil tak soud i v dané věci. Zprávu o právní moci rozhodnutí o rozkladu obdržel dne 16. 1. 2012 s tím, že tato nastala dne 23. 11. 2011, poté v této věci nařídil ústní projednání na den 26. 3. 2012.

V době nařízení jednání již bylo o rozkladu žalobkyně, v souladu s příslušnými citovanými ustanoveními správního řádu pravomocně rozhodnuto, a to tak, že byl zamítnut, soud tak neshledal žádný důvod, pro který by bylo potřebné se cit. námitkou žalobkyně v soudním řízení dále zabývat.

- **k námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí** ohledně tvrzení, že žalobkyně nesplňuje kritéria dle **§ 14a) odst. 2 písm. d) zákona o azylu**, tedy, že její vycestování není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a to např. čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod nebo s Úmluvou o právech dítěte, pak soud uvádí následující : žalobkyně namítala, že nesprávné je např. tvrzení žalovaného, že nic nebrání ostatním členům rodiny, aby ji následovali do Vietnamu, rozhodnutí však nepřináší žádné důvody

zejména vůči jejímu manželovi, který žije v ČR již 28 let, od r. 2002 zde má trvalý pobyt a stupeň integrace v ČR a ve Vietnamu u manžela neřeší vůbec. Vycestování rodiny do Vietnamu představuje pak i zdravotní dopad přestěhování se do subtropického Vietnamu na nezletilého syna žalobkyně, na jeho vzdělání a celkový rozvoj – žalobkyně poukazuje na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Soud na základě této námítky krátce rekapituluje skutečnosti, kterými se žalovaný zabýval ve svém rozhodnutí ze dne 7. 4. 2011. Správní orgán popsal skutečnosti, které žalobkyně uvedla v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které posléze vypověděla v průběhu pohovoru a konstatoval, že žalobkyně se cca pět měsíců před uzavřením nynějšího manželství rozvedla, rozvedl se rovněž její manžel, který neměl s první manželkou děti a od uzavření sňatku žijí spolu. Vietnamskou ambasádu žalobkyně kontaktovala v r. 2008 za účelem vydání cestovního pasu a podruhé za účelem uzavření nového sňatku. Jiným způsobem úpravy svého pobytu v ČR se ještě nezabývala. Správní orgán konstatoval, že podaná žádost je již v pořadí šestou, když o první žádosti bylo rozhodnuto zamítnutím azylu i překážky vycestování a o dalších žádostech pak již na základě ust. § 25 písm. i) zákona o azylu. V současném případě pak žalovaný zkoumal žalobkyní uváděné důvody a rozhodl dle ust. §§ 12 – 14b) zákona o azylu, její právní zástupce směřoval žádost k ust. § 14 a § 14a) odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Správní orgán konstatoval, že žalobkyně nevyvíjela v zemi původu žádnou činnost, směřující k uplatňování politických práv a svobod, nebyla z takových důvodů pronásledována a na základě jejích vlastních výpovědí nelze ani dospět k závěru, že by mohla pociťovat důvodné obavy z pronásledování z důvodů, uvedených v ust. § 12b) zákona o azylu a uzavřel, že podmínky ust. § 12 naplněny nejsou, soud se s odůvodněním žalovaného prakticky ztotožnil, neboť shledal, že se žalobkyně skutečně nikdy po dobu své přítomnosti na zdejším území o podobných důvodech nezmínila. Dále žalovaný podrobně osvětlil, z jakého důvodu žalobkyně nesplňuje podmínky ust. § 13 zákona o azylu, jak uvedeny shora. K rozhodnutí o případném naplnění podmínek azylu humanitárního charakteru měl, dle přesvědčení soudu, žalovaný zcela dostatečné podklady. Soud se pak již podrobněji zabýval žalobní námitkou samotnou, kdy správní orgán na str. 5 a 6 svého rozhodnutí zdůvodnil nezjištění existence hrozby vážné újmy pro případ návratu žalobkyně do země původu. Vyjádřil se v tomto směru tak, že nezjistil ani z výpovědi žalobkyně, ani z podkladových materiálů, které shromáždil za účelem posouzení situace v zemi původu žalobkyně a které citoval, že by žalobkyni reálně hrozilo uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení či trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, či že by její vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky a dále provedl úvahu v tom směru, že případné vycestování žalobkyně nebrání její realizaci práva rodinného života, neboť nebylo shledáno, že by jeho bezpodmínečnou podmínkou byl její zdejší pobyt. Správní orgán uvedl, že žalobkyně měla na území ČR povolen dlouhodobý pobyt, řízení o jeho povolení bylo ukončeno

k 31. 12. 2010, tento institut měla povolen z důvodu sloučení s občanem ČR. S manželem se však rozvedla a uzavřela nové manželství, a to s občanem Vietnamu, který má upraven na zdejším území trvalý pobyt. Rodinný život v současném manželství může být realizován i v zemi původu všech členů této rodiny, neboť manžel i syn žalobkyně jsou státními občany Vietnamské socialistické republiky a zde mají pobyt upraven formou povolení k trvalému pobytu. Za popsané situace správní orgán nepovažuje žadatelkou uváděné skutečnosti za okolnosti skutečně bránící jejímu návratu do země své státní příslušnosti, tedy za okolnosti, naléhavě vyžadující udělení doplňkové ochrany. V žalobě je pak namítáno, že manžel je v ČR již integrován po dlouhou dobu a na syna by mohlo mít vycestování do subtropického pásma neblahé následky, i s ohledem na jeho věk. K takovému tvrzení však žalobkyně nepředložila soudu žádné důkazy, např. o případných zdravotních obtížích nezletilého apod., soud tak může pouze obecně uzavřít, že takový důvod pro aplikaci ust. § 14a) odst. 2 písm. d) neshledal. V dalším pak soud plně odkazuje na zjištění, které přednesl a doložil pověřený pracovník žalovaného, a to, že i v době současné je v řízení žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu dle zákona o pobytu cizinců, a to ve stadiu odvolání ku komisi pro rozhodování o pobytu cizinců a v této souvislosti připomíná situaci, judikovanou rozhodnutím Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 56 Az 41/2009 ze dne 9. 3. 2010 právě ve vztahu zákona o azylu a jeho ust. § 14a) odst. 2 písm. d), když uvádí, že i zákon o pobytu cizinců dává žadatelům možnost zohlednění případného nepřiměřeného zásahu do rodinného nebo soukromého života a upozorňuje, že soud je přesvědčen, že v takovém případě si nemůže žalobkyně ku své ochraně vybrat zákon o azylu, který je specifickou normou sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmou a není tak univerzálním nástrojem k legalizaci pobytu. Soud pak konstatuje, že příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců nelze vztáhnout pouze k manželství, uzavřenému s občanem ČR, ale i manželství s osobou, která má v ČR upraven pobyt formou trvalého pobytu. Z uvedeného důvodu proto soud nemohl na námitky žalobkyně přistoupit a po pečlivém přezkoumání věci dospěl k závěru, že správní orgán nepochybil, pokud žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany za daného stavu věci zamítl. Z uvedeného důvodu pak, poté, co soud neshledal ani žádnou vadu řízení, došlo k zamítnutí žaloby jako nedůvodné, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Soud již pak pouze připomíná, že nepřehlédl ani to, že v žalobě žalobkyně uvádí, že osobou zúčastněnou na řízení by podle § 34 s.ř.s. měl být její manžel, pan T. T. T., nar. X a její syn T. T., nar. X, oba státní příslušníci Vietnamské socialistické republiky a bytem v ČR, ovšem je jí známo, že dle soudní praxe za osoby zúčastněné na řízení pravděpodobně považováni nebudou. Tato vágní formulace nevedla soud k tomu, aby naznačené osoby považoval bez dalšího za osoby, zúčastněné na řízení v shora uvedeném smyslu, neboť je toho názoru, že formulace citovaného vede spíše k závěru, že žalobkyně sama zodpověděla, proč tomu tak není. Zákon o azylu upravuje ryze osobní právo žadatele na případné udělení mezinárodní ochrany a sama díkce ust. §

34 odst. 1 s.ř.s. ... a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat... vedla soud toliko k výzvě při jednání v tom smyslu, zda manžel žalobkyně chce být předvolán jako svědek, zástupce žalobkyně však uvedl, že tomu tak není.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 2. dubna 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně